

Piše: Irena Brejc, Foto: Rok Malek/Zaklop

Potop med teatrom in športom

Mojca je Ljubljanka, polna duhovitosti, ki te mimogrede razvedrijo. V otroštvu je živela globoko v svetu pravljic in lutk. Zlahka si jo predstavljam kot drzno vrvohodko ali deklico iz ljubke pravljice Ele Peroci. Moj dežnik je lahko balon. Po srednji šoli jo je odneslo naravnost v gledališko improvizacijo, bila je ena vidnejših tekmovalk »zlate dobe« slovenske Improliga med letoma 1996 in 2004. Improliga je tekmovanje Theatresports v izvorniku, ki si ga je izmislil Anglež Keith Johnstone in je nekaj »med teatrom in športom«.

Da je postala igralka, čeprav bi bila lahko odlična učiteljica, plesalka in še marsikaj drugega, se danes, ko jo gledamo na odru, zdi njeno edino naravno in neizogibno poslanstvo. Pot do tega cilja pa kljub talentu in železni volji ni bila lahka. Trikrat je zaman naskakovala umetniško akademijo, dokler se ji le ni posrečilo zapisati med bodoče akademske igralce. Zdaj je polno zasedena igralka v najlepših letih, ki ima v matičnem Mestnem gledališču ljubljanskem letos kar štiri premiere. Prvo, Punce in pol (ali v izvorniku Top Girls), smo videli v začetku oktobra. Živahna predstava samih igralk bo zagotovo imela uspešno odsko življenje.

S soigralkami Tanjo Ribič, Mirjam Korbar Žlajpah, Karin Komljanec,

Judito Zidar, Bernardo Oman in Tanjo Dimitrijevske ste očitno med nastajanjem predstave Punce in pol uživale v ustvarjanju teh zanimivih likov. Takšno energijo je mogoče čutiti z odra...

Vesela sem, da se to vidi, ker je to res. Vse imamo že določeno igralsko kilometrino, poleg tega sem se te predstave veselila, ker z nekaterimi kolegicami že dolgo nismo igrale skupaj, recimo s Karin ali Judito, medtem ko sva z Bernardo že večkrat skupaj delali. Bil je fin občutek, da ni nobenega moškega v predstavi. Res je smešno, da se teh tako imenovanih ženskih tekstov že vnaprej drži slab sloves, češ, če so same ženske na kupu, obilica estrogena naredi svoje.

Stran / Page: 16

Doseg / Reach: 166000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 1053 cm2

2 / 4

Za povrh vas je vodil še dokaj mlad režiser Jaka Andrej Vojevec in v zraku je bilo tveganje: kako bo mladenič kos ekipi sedmih izkušenih žensk.

Ta »mladenič«, kot pravite, ima mimogrede za seboj že nekaj zanimivih režijskih izkušenj in nam je bil popolnoma kos. Odlično, z velikim mirom nas je prenašal, niti čutile nismo, da bi nas mogoče preveč »režiral«, le skrbno je pazil, da ne bi druga drugi preveč posegle v igralski prostor, kar se pri takih tekstih lahko mimogrede zgodi. V bistvu morate njega vprašati, kako mu je to uspelo. Z nami je bil potrpežljiv, pozoren, pustil je tudi, da smo se kdaj razčvekale, ampak spet ne preveč... O njem skratka lahko povem le vse najboljše. Kar malce smo ga posvojile, rekle smo, da smo »punce in polh«, in bil je naš polhek. Podarile smo mu majčko s tem napisom.

Vse po vrsti igrate strašansko nenavadne odrske osebe, ki so hkrati zgodovinske osebnosti, Judita je papežinja in vi nekakšna japonska srednjeveška kurtizana pa še nuna hkrati. Od kod ste črpali zamisli za lik lejdi Nidžo, ki vzbuja prikupni humor?

Ljudje, ki me bolje poznajo, so me spraševali, ali sem si morda pomagala z butohom, japonsko sodobno gledališko veččino ali plesom, ki ga pri nas uveljavlja in uči Tanja Zgonc. Gre za ples, ki vsebuje prvine ritualnega, zato me je od nekdaj fasciniral. Zdi se mi, da ima stično točko

z igro... ne uprizarjaš, ampak preprosto si. Kot balet ima tudi japonski butoh svoj besednjak, lahko si češnjevo drevo ali pa tiger, kokoš. To pomeni, da imaš osnovni gib, ki ga ponotranjiš, podoživiš in mu daš sebe. Pri butohu je zraven še neverjetna koncentracija. Podobno je z igro. Tehniko

Stran / Page: 16

Doseg / Reach: 166000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 1053 cm2

3 / 4

butoh obožujem, ravno prejšnji teden sem bila na premieri nove predstave Tanje Zgonc »Betweeen« v Münchnu, ki jo bo, če koga butoh zanima, mogoče videti 13. novembra v ljubljanskem PTL. Ali mi je butoh pomagal pri tej vlogi? Ugotovila sem, da ga ne morem uporabiti, razen drobcenih korakov japonskih gejš. Za to vlogo sem si ogledala kar nekaj japonskih filmov, veliko prebrala o japonski zgodovini in religiji v 13. stoletju, še zlasti, ker Nidžo ni bila samo gejša, torej priležnica japonskega cesarja, ampak pozneje tudi nuna in popotnica. Obstaja njen življenjepiš v angleščini. Celo poletje sem zbirala in študirala gradivo in nato vlogo izoblikovala po svoje, nekaj njenih značilnosti pa sem si tudi sama izmislila, recimo palčke s trakci, pa način, kako poslušša... Za idejo, da iz prticev zlagam še origamije, pa sem neizmerno hvaležna režiserju. Takoj sem jo posvojila in že naslednji dan poiskala znanca, umetnika Iztoka Šostarca, ki me je tega naučil. Poiskala sva origamije, ki nekako sodijo k vlogi Nidžo, recimo skledo, lotosov

cvet, čevlček... No, pujssek je šel super v koncept, žal pa iz blaga ni obstojen... Igralec mora najti male možnosti zase, za improvizacijo.

Za improvizacijo imate najbrž veliko več prostora na razpolago v predstavi Šzensk.com, ki vas čaka nocoj po najinem pogovoru. Igralke ste najbrž že utečen tim, bolj ste lahko razpuščene, najbrž si lahko kaj več privoščite zato, da vam ni dolgčas, ker jo preigravate že leta dolgo...

Ni res, da bi bile predstave, ki jih že dolgo igramo, bolj razpuščene, beseda me malce moti; če bi bile razpuščene, bi se zlahka znašle na tankem ledu, kar ne bi bilo dobro za predstavo. Fino je, ker se dobro poznamo in se tudi rade družimo, ampak kak improviziran prizor lahko mimogrede razvodeni, če na odru nisi dovolj zbran in pozoren. Predstava Šzensk.com še vedno stoji v okvirih, ki so ji bili v začetku določeni. Se pa vsake toliko časa zgodi kaj posebnega, mogoče se katera spomni kaj res uporabnega in potem to v predstavi

obdržimo. Sama sicer nisem bila zraven ob njenem rojstvu, z Janjo Majzelj se v vlogi menjava, ampak nekaj domislekov smo od premiere igralke dodale same.

Vi ste še en uspešni otrok Imprologie, kot Jure Zrnec, Matjaž Javšnik in mnogo drugih zdaj zelo priljubljenih igralcev..., ampak na AGRFT vas pa najprej niso hoteli vzeti.

Trikrat sem delala sprejemne izpite. Zato me še zdaj, skoraj pred vsako predstavo, oblije hvaležna ganjenost, da lahko počnem to, kar sem si vedno želela. Da so me vzeli na akademijo in lahko delam, kar imam rada. Najbrž ima skoraj vsak igralec svoj način priprave pred nastopom, redki lahko kar s ceste skočijo na oder, no, odvisno je tudi od zahtevnosti vloge, ki jo imaš. Jaz imam pred vsako predstavo majhen ritualček, odvisno od vloge, ampak imam ga vedno, njegovo bistvo pa je hvaležnost: rečem si, glej, kaj boš šla zdaj delat, in sem srečna. Oblije me mir. Zdaj že nekaj let igram in vem, da ta poklic zahteva v življenju veliko odrekovanja, saj igralci živimo v drugačnem ritmu kot drugi ljudje, veliko smo zdoma. Ampak vseeno me še vedno greje isti občutek sreče in zadovoljstva, da sem lahko to, kar sem si vedno želela.

Zdi se, da so tudi v gledališču zadovoljni z vami, saj dobivate zanimive vloge, tudi neobičajne, vlogo v Lipicancih recimo, kjer ste bili res imeniten konj...

Lipicanka Evropa! (Ponosno prhne kot konj.) Ravno včeraj me je Gašper Tič vprašal: »In, kako je bilo, ko si spoznala kraljico Elizabeto?« Tisto sezono sem imela posebno srečo z živalskimi vlogami: najprej si je režiser Lorenci pri Mojstru in Margareti zaželel, da bi bila Hela v nekem prizoru kot žaba in sem torej naredila manjši žabji »research«, potem sem bila lipicanka Evropa, v Novem mestu pri Matjažu Bergerju in Nani Milčinski v predstavi Peter in ovok pa še Račka. Bilo je eno lepo živalsko leto, tako rekoč »pravo živalsko carstvo«. Ampak, o Imprologi ste me vprašali? Bila sem zraven, igrala sem v različnih skupinicah. Ko smo bili končno na igralski akademiji vsi tisti imprologišči, ki smo vsaj enkrat delali sprejemne na AGRFT, smo naredili skupino Končno sprejeti. To smo bili Gorazd Žilavec, Vlado Vlaškalič, Jure Zrnec, Nana Milčinski, pozneje smo se pridružili Matjažu Javšniku... Postali smo Improvokatorji. In še Vito Rožej, Miha

Brajnik, Sale, Damir, oni še igrajo...

Skupina še živi?

Nekateri še nastopajo, jaz redko, ni časa. Vsaj sedem let me je improvizacijsko gledališče zelo zabavalo, šla sem v tujino na kakšne delavnice, spoznala sem Tonyja Tortina, ki je delal z ustanoviteljem improvizacijskega gledališča Johnstonom, v zadnjem letniku akademije smo bili z Vitom Rožejem in Miho Brajnikom v Berlinu na svetovnem srečanju improskupin... Nenehno se učim in dodatno izobražujem, če se le da, hvaležna sem, da me moje gledališče pri tem podpira. Zelo rada tudi sama učim na gledaliških delavnicah. Neverjeten užitek je pomagati drugim razkrivati svet gledališča. Improvizacijsko gledališče so različne vaje in veščine, ki lahko igralcem zelo pomagajo. Poleg druge nujne igralske higijene, saj mora biti igralec psihofizično stabilen... ne le v fizični formi in glasovno dober, ampak mora tudi znati skrbeti za svoje zdravje, dobro počutje, da je spočit, ko je utrujen ali bolan, kolikor se le da razpoložen, čeprav ni, kajti »show must go on!«

POT DO DANES

Mojca je velika ljubiteljica morja, saj je rojena v družini strastnega jadrarca z majhno priročno jadrnico, na kateri sta s sestro preživljali počitnice. Lani je uspešno končala tudi šolo potapljanja in odtlej se je njeno druženje z morjem strašansko poglobilo. Obožuje nočne potope v posebni tišini in občutke, ki jih spremljajo. Lastne družine še nima, saj kar naprej nekaj dela, svoje znanje nenehno obnavlja in dopolnjuje, za razvedrilo pa hodi plesat. Po končanem študiju je igrala v celjskem, ptujskem in mladinskem

gledališču, ansamblu MGL se je pridružila leta 2002. V diplomski predstavi si je zaslužila akademijsko nagrado zlatolaska, leta 2001 je dobila nagrado zlata paličica za mlado igralko za vlogo v Princeski na zrnju graha, istega leta je igrala tudi v najboljši komediji Marjetka str. 89, nagrajeni v Celju. Za vloge,

ki jih je oblikovala v letu 2003, je prejela stanovsko Severjevo nagrado in dve leti pozneje je postala najmlajša Dnevnikova nagrajenka za najvidnejši igralski dosežek sezone na odru MGL. Mojco Funkl poznamo tudi iz televizijske nadaljevanke Peta hiša na levi, oddaj TV Poper in TV-filma o Ljubi Prenner. Z vznemirjenjem

čaka premiero filma o Angeli Vode režiserke Maje Weiss, kjer je imela zanimivo vlogo odvetnice Donate Capuder. Rada sodeluje na različnih delavnicah, igra v monodrami Kolumbovo jajce in v mengeškem Špas teatru, kjer je v ekipi uspešnice Šžensk.com, doslej največkrat uprizorjene predstave v Sloveniji.